

ΤΑΣΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ ΓΚΕΝΤΖΟΣ

ΨΥΧΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΙΣ
ΖΕΣΤΑΝΕ Η ΑΓΑΠΗ

*Στις αγαπημένες μου θείες,
Δόμνα και Ελενίτσα.*

Initium rerum

Η στιγμή της γέννησης αποτελεί την αρχή γι' αυτόν που γεννιέται, αλλά και μια νέα αρχή για τους άλλους... Οι γονείς, οι γιαγιάδες και οι παππούδες αρχίζουν να μετρούν τον χρόνο διαφορετικά! Το επίκεντρο μετατοπίζεται αυτόματα δίχως να δημιουργούνται προβλήματα στη μεταξύ τους επικοινωνία...

«Τότε που γεννήθηκε η μικρή, θυμάμαι πως έκανε τσουχτερό κρύο... Στη βάπτιση της μπέμπας... μας έφαγε η ζέστη... Ο νονός της λίγο έλειψε να λιποθυμήσει από τη συγκίνηση! Ήταν και μεγάλος άνθρωπος βέβαια... Με το ζόρι κρατιόταν στα πόδια του ο συγχωρεμένος! Κρίμα που δεν ζούσε η γιαγιά της! Θα χαιρόταν η καημένη στο άκουσμα του ονόματός της... Λίγους μήνες μετά τη βάπτιση πέθανε κι ο νονός της...»

Η στιγμή του θανάτου είναι κι αυτή μια αρχή... Αρχή για τον αποθανόντα, αρχή και για τους ζώντες! Η μη ύπαρξη του ενός επηρεάζει την ύπαρξη των άλλων... Η αποχώρηση σηματοδοτεί την αρχή της έλλειψης...

«Η μάνα μου μας άφησε στις αρχές του φθινοπώρου... Η γυναίκα μου ήταν έγκυος στη μεγάλη μου κόρη. Στεναχωρηθήκαμε πολύ που μας άφησε στα ξαφνικά! Της άρεσε να μας αιφνιδιάζει... Τη γυναίκα μου, την είχε δει... μια δυο φορές. Δεν τη γνώριζε καλά... Επισπεύσαμε τον γάμο μας... Δεν καλέσαμε πολύ κόσμο στο μυστήριο. Εμείς κι εμείς ήμασταν...»

Μήπως το τέλος των πραγμάτων είναι το παν; Είναι κι αυτό μια νέα αρχή! Με το ίδιο κοστούμι, αλλά με διαφορετικό προσωπείο κινείται η ανθρώπινη ύπαρξη στους αχανείς διαδρόμους της αρχής και του τέλους, στην αρχή και στη νέα αρχή της αρχής.

Τα γάντια της αρχής και του τέλους αλλάζουν χέρια από γενιά σε γενιά...

«Initium rerum» και «finis rerum» εναλλάσσονται στην αιώνια κυκλική κίνηση της επανάληψης.

Η Ύπατη –Υπαπαντή είχε φωνάξει ο παπάς στον Άγιο Παύλο– είχε τώρα πλέον πολλά να ξεστομίσει... Είχε περάσει κατά ένα μέρος ο καιρός του πράττειν –του περιέργως και ενοχικώς πράττειν– κι άγγιζε με το μυαλό τις γωνιές της σκέψης της που είχαν αραχνιάσει από την απραξία της υποταγμένης καθημερινότητάς της. Η εξ αποστάσεως παρακολούθηση των πραγμάτων δίνει στο υποκείμενο το καθαρό μυαλό, το οποίο απαιτείται προκειμένου να λειτουργήσει με τις μηχανές στο φουλ η περιβόητη συνθετική ικανότητα!

Αντιτασσόταν στην ορθόδοξη προσήλωση που την είχε ταλαιπωρήσει τα πρώτα χρόνια, προσπαθούσε να διώξει την αιρετική σκέψη που κόλλησε πάνω της σαν αφροδίσιο νόσημα... Μόνη της το κόλλησε το παράσημο! Η υποκειμενικότητα χλευάζει γι' αυτό που αυτάρεσκα αυτοσυστήνεται ως επιλογή! Για τους άλλους η σκέψη της ήταν δογματική και ανεφάρμοστη, για την ίδια το ανθισμένο μονοπάτι που θα γινόταν δρόμος και θα την οδηγούσε στον επίγειο παράδεισο...

Μεγάλωσε πια! Η ζωή τα έφερε έτσι κι έμεινε ολομόναχη, παρέα με τις αναμνήσεις της... Η ταυτότητα που ήταν ξεχασμένη στο δεξί συρταράκι του πορτ-μαντό και έγγραφε ιερό-δουλος και χριστιανή ορθόδοξος είχε ξεθωριάσει από τα χρόνια. Την κοίταζε κατά το παρελθόν κι έσπερνε τη δύναμη στα σωθικά της! Την κοίταζαν κι οι δικοί της και μάγνωναν τα ερωτηματικά τους...

Μαθήτριά γυμνασίου είχε εγκαταλείψει το αθώο της προσωπάκι στη σκοτεινή κάμαρη του φωτογραφείου κοντά στο κινηματογράφο Τιτάνια... Τιτάνια τα εσωτερικά «θέλω» των ανθρώπων στο πρώτο –και με διαφορά καλύτερο– τσοντάδικο της Καβάλας...

Είχε να την αντικρίσει χρόνια αυτήν την ξεθωριασμένη φωτογραφία, γιατί τη στεναχωρούσε το αγγελικό παιδικό

μουτράκι που αναγκάστηκε από τη ζωή την ίδια να ζήσει σ' ένα ιδιόμορφο και ιδιοτελές περιθώριο... να ζήσει και χωρίς ζωή σε πολλές φάσεις, αναπνέοντας τα υπολείμματα από τις βρόμικες ανάσες των άλλων! Ζωή ενίοτε ζώσα, πολλάκις μη ζώσα ή σχεδόν ζώσα περιτριγυρισμένη από άψυχα αντικείμενα!

Στα θολά χρόνια της χούντας έμενε στην Κηπούπολη, στο παλιό σπίτι της αριστερής γιαγιάς της. Μια παράγκα δύο δωματίων με την πρόσθετη κουζίνα γεμάτη υγρασία και την τουαλέτα έξω στην αυλή... Πόρτα δεν είχε το ιστορικό αποχωρητήριο. Μια ξεθωριασμένη κουρελού, η οποία έκρυβε το εσωτερικό του από τα βλέμματα των περιεργων περαστικών έκανε στα βουβά τη δουλειά της. Δίπλα της οι αδερφές της μάνας της και παραδίπλα το κλειδωμένο σπίτι της οικογένειας της, το πατρικό σπίτι της μάνας της, το προικώο...

Η μάνα την παράτησε για να πάει στην Σουηδία και μετά στην Ολλανδία προκειμένου να δουλέψει και να καλυτερέψει τη ζωή της, χωρίς να σκέφτεται το κακό που είχε σπείρει στις ζωές, αλλά κυρίως στις γδαρμένες ψυχές αυτών που είχαν μείνει ξοπίσω.

Ήθελε ν' αλλάξει το σαλόνι και την τραπεζαρία της, δεν της άρεσαν τα λιονταρίσια πόδια του τραπέζιού του γάμου της και το μπλε χρώμα του καναπέ της... την αναστάτωνα τώρα πια! Τα καρεδάκια που έστρωναν οι γυναίκες των παιδικών της χρόνων για να στολίσουν τα σπίτια τους δεν την εξέφραζαν. Δεν ήθελε να τις βλέπει να πλέκουν με τα τσιγκελάκια και δεν άντεχε να τις ακούει να μιλούν για τα έργα των χειρών τους. Μακριά απ' αυτήν τα εργόχειρα! Τα καρεδάκια και τα σεμεδάκια της Κηπούπολης είχαν διαγραφεί οριστικά από το λεξιλόγιό της. Προτού φύγει μοίρασε όλα της τα έπιπλα στη γειτονιά κι άφησε το σπίτι αδειανό... για να της θυμίζει το τεράστιο κενό της αυτόφωτης ψυχής της.

Κάτι παλιά ράντζα εκστρατείας βρήκε η Υπάτη για το σπίτι της γιαγιάς της, και με μερικά κουρελιασμένα μαξιλαράκια που έριξε πάνω τους, προσπαθούσε να ζεστάνει χώρο και ψυχή μαζί. Το ευκαίριον είναι μια καλή παρηγοριά σε καιρούς απόγνωσης...

Δεν την ήθελαν τη μικρή οι γαμπροί, δεν την πονούσαν, δεν την αγαπούσαν! Αυτό εισέπραττε τουλάχιστον η δική της διαίσθηση! Γι' αυτούς ήταν το πουτανάκι της μεγαλοπιασμένης

της κουνιάδας τους, αυτής που τους παράτησε την κόρη της, έχοντας θέσει ως μοναδικό σκοπό της να πάει και να ζήσει τη μεγάλη ζωή με τον γκόμενο... Η πραγματικότητα περιφερόταν κάπου εκεί κοντά!

Δεν είχε ηλεκτρικό και νερό. Με τους κουβάδες γέμιζε ένα σιδερένιο βαρέλι πετρελαίου που το είχε κόψει στη μέση ένας γείτονας, με τους κουβάδες πλενόταν, όταν οι θείοι της έμεναν στο σπίτι!

Τους ντρεπόταν!

Μαρτύριο!

Το σχολείο το πλήρωνε η ενορία... Είχε μιλήσει η Δόμνα περί του θέματος στον πατέρα Τριαντάφυλλο! Έτρεχε όσο μπορούσε η γυναίκα... να ρωτά και να παρακαλεί καθηγητές και καθηγήτριες...

– Είμαι η θεία της. Εγώ και η αδερφή μου την έχουμε... Δηλαδή τί το έχουμε το κακόμοιρο, μόνο του μένει στο σπίτι της συγχωρεμένης της μάνας μας. Δεν έχει νερό και ηλεκτρικό... Κουκουλώνεται με τις κουβέρτες για να μην ξεπαγιάσει! Ας το βοηθήσουμε λιγάκι!

Η Δόμνα της Κηπούπολης την αγαπούσε τη μικρή. Η μικρή τη λάτρευε! Για όλα αυτή έτρεχε... Δεν της το αναγνώρισε κανένας κι όμως δεν την πείραζε. Ανιδιοτελής προσφορά άνευ όρων και ορίων! Τρία παιδιά είχε να νταντεύει και την πεθερά μέσα στο σπίτι. Και τί πεθερά! «Δόμινα» και «Δόμινα» ήταν από την ώρα που ξυπνούσε το πεθερικό... Η κυρα-Χάιδω, παρ' όλο που ήταν μια αρχοντογυναίκα με κότσο και καταγωγή από την Σμύρνη της Μικρασίας, και τα λογάκια της τα έλεγε και τις ξινισμένες γκοιμάτσες της τις έπαιρνε δις και τρις ημερησίως. Ήθελε όλα να είναι στην τσίτα. Τσίτα-κόρδα!

Την Υπάτη –το αφημένο της οικογένειας της νύφης της– την αγαπούσε η κυρα-Χάιδω και κάθε φορά στις γιορτές δεν παρέλειπε να τη χαρτζιλικώνει σαν να ήταν η μικρή ένα από τα εγγόνια της... Δεν την ξεχώριζε και πάντα ρωτούσε τη νύφη της γι' αυτήν.

Καημένη Δόμνα!

Πώς δεν αποχάζεψες με τόσα που σου ήρθαν;

Έλεγε με καμάρι ότι την αγαπά πολύ ο Θεός... και τη βοηθά! Πραγματικά την αγαπούσε! Τη βοηθούσε ν' αντέχει την

πεζή καθημερινότητα της νοικοκυράς, της μάνας, της συζύγου, της θείας... Της έδινε χρωματιστές μπογιές για να ελπίζει πως κάποια μέρα θα τη χρωματίσει την έρμη τη ρουτίνα! Πότε θα έβρισκε τον χρόνο ν' ασχοληθεί και λιγάκι με τις ξυλομπογιές της; Δεν χρωμάτιζε τα όνειρα, μουντζούρωνε την τριβή με το εκάστοτε σήμερα και το καθήκον... Τα έμπλεκε τα χρώματα κι έβγαινε πάντα μια απόχρωση του μαύρου! Πότε θα ζωγράφιζε μια κατακόκκινη σημαία; Μήπως ένα καταπράσινο δένδρο; Λες και δεν ανακάτευε τα χρώματα και κοροΐδευε τους τριγύρω! Τα όνειρα και τα σχέδια ήταν μια πολυτέλεια για έναν τέτοιο άνθρωπο!

Πρωί-πρωί, πρώτη στο πόδι... Πρωινό στα παιδιά, στην πεθερά και στην Υπάτη. Μετά αγορά, ψώνια και κουβάλημα με το λεωφορείο... Δεν τα ψώνιζε κι όλα από ένα μαγαζί για να τελειώνει η ευλογημένη. Απ' αλλού τη φέτα, απ' αλλού απορρυπαντικά, απ' αλλού το ένα και το άλλο. Όλοι την ήξεραν με το μικρό της όνομα στην αγορά του Αγίου Νικολάου... Δομνάκι και Δομνάκι, βρε το Δομνάκι... Σύννεφο πήγαινε το Δομνάκι!

Ταξί δεν έπαιρνε, αν δεν συνέτρεχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος. Κι ο λόγος αυτός θα μπορούσε να είναι μόνο καμμία αρρώστια. Δεν ήταν συμφιλιωμένη με τέτοιες περιττές πολυτέλειες. Όλα τα ζύγιζε σε ζυγαριά ακριβείας, υπολόγιζε τα πάντα το Δομνάκι με ακρίβεια που αρμόζει σε λογιστή... Οι εποχές δύσκολες και στο σπίτι της δούλευε μονάχα ένας! Μαγείρεμα, πλύσιμο ρούχων, σφουγγάρισμα, ξεσκόνισμα, πλύσιμο όλες τις αυλές... Τα πάντα! Κάθε εβδομάδα έκανε κι ένα κέικ... Μερικές φορές και δύο κέικ... Δεν το σταμάτησε ποτέ αυτό το χόμπι μέχρι το τέλος της ζωής της! Και στον άλλο κόσμο, αν της δινόταν η δυνατότητα θα τα έκανε τα κεκάκια της...

Η άλλη θεία της Υπάτης ήταν η Ζάνα. Χρυσός άνθρωπος αλλά αναίσθητος... Φαγητό, γλυκό, φαγητό, γλυκό! Δεν χόρτασε ποτέ της αυτή η γυναίκα το φαγιο! Μόνο να φάει την ενδιέφερε, να φάει και να πει! Το παρατσούκλι της στη γειτονιά ήταν «η γουρδάνα», που πάει να πει... η υπερβολικά λαίμαργη γυναίκα. Κάποτε είχε κρύψει στο σουτιέν της σοκολατάκια με γέμιση λικέρ για να μην τα φάνε τα παιδιά της. Τα ξέχασε, κοιμήθηκε κι όταν κατάλαβε τι ακριβώς είχε κάνει την έπιασε ένα νευρικό γέλιο –και δύο θα μπορούσε κανείς να πει– που ξεσήκωσε στο ποδάρι ολάκερη τη γειτονιά. Κάποιοι

νόμιζαν ότι έκλαιγε, μα αυτοί που τη γνώριζαν καλά ξεχώρισαν τα τρανταχτά της γέλια. Όλα τα κακά τα έριχνε στον δυστυχή τον άνδρα της...

– Αχ, Δόμνα μου! Εμένα ο άνδρας μου είναι στραβός, δεν είναι σαν τον δικό σου! Δεν μ' αφήνει να έχω και πολλά-πολλά με τη μικρή. Να μην έφευγε η ξιπασμένη η δικιά μας για τα εξωτερικά! Τί να κάνω κι εγώ, δύο αγόρια έχω... πώς να τη βάλω τη μικρή στο σπίτι μου; Δεν μ' αφήνει κι ο Γιώργος! Άσε που κι αυτή, αλλά και τα δικά μου τα χαϊβάνια είναι πάνω στα ντουζένια τους και φοβάμαι μήπως γίνει κανένα κακό! Θα τρέχουμε και δεν θα φτάνουμε... Οι εφημερίδες θα μας ξεφωνήσουν! Σούσουρο θα γίνουμε στην Καβάλα! Με τη φωτιά δεν παίζουνε! Ότι μπορώ κάνω! Δεν θα χωρίσω εγώ με τον άνδρα μου για να την περνάει η δικιά μας κοτσάνι στα εξωτερικά! Δεν με αφήνει ο Γιώργος...

Ο καημένος ο Γιώργος μιλάει δεν έβγαζε από το στόμα του! Κουβέντα! Μούγγα! Ζανάκι μου και Ζανάκι μου την είχε την αρκούδα! Τα χέρια του Γιώργου είχαν μακρύνει από το να κουβαλάει σακούλες, φισκαρισμένες με ψώνια. Το δεξί χέρι κρεμόταν σαν παράλυτο. Κάθε μέρα με τα πόδια στην αγορά... Όλα αυτός τα έκανε! Οι ψαράδες τον αποκαλούσαν κι αυτόν με το μικρό του όνομα! Τσίτα είχε καταντήσει ο χριστιανός...

Ζήτημα να είχε απομείνει πενήντα κιλά! Δεν βαρυγγωμούσε μόνο και μόνο για να βλέπει ευχαριστημένο το Ζανάκι του! Μόνο να τη βλέπει έλεγε ότι ήθελε! Όλα θα τα έκανε αυτός... Ως και τα νύχια των κάτω άκρων της έκοβε της Ζανούλας του, ο άνθρωπος της μεσότητάς... Μια φορά δε, που του ξέφυγε κι έκοψε λίγο πιο βαθιά, τους άκουσε όλη η Κηπούπολη. Μέχρι το στρατόπεδο είχαν φτάσει οι φωνές της. Κι όσοι έτυχε να μην ακούσουν τις αγριοφωνάρες της, δεν τους άφησε παραπονεμένους! Για χρόνια διηγούνταν το περιστατικό και το ταύτιζε με την αχρηστία του συζύγου της!

– Να μην μπορεί, βρε Δόμνα μου, ένα νυχάκι να μου κόψει! Τόσο άχρηστος! Αν δεν είχε κι εμένα να του λέω τι να κάνει... Αυτός αν μείνει μόνος του –καλά να είμαι, Παναγίτσα μου– θα πεθάνει...

Και μ' αυτούς και χωρίς αυτούς η Υπάτη μεγάλωνε! Μόνο στη Δόμνα μιλούσε για τα εσώφυχα της... Δεν τα έλεγε όμως και

όλα... Ντρεπόταν το κακόμοιρο! Δεν μπορούσε να την κοιτάξει στα μάτια!

Σχολείο πήγαινε στο Πρώτο, στον Άγιο Γιάννη. Είχε μια παλιά της συμμαθήτρια εκεί το θύμα, την παρακάλεσε, της έκανε και το τραπέζι ουκ ολίγες φορές και τα κατάφερε. Την έγραψε με το έτσι θέλω στο πρώτο. Να κάνει Γαλλικά κι όχι Αγγλικά που έκαναν στο Δεύτερο... Της φαινόταν ότι στην Ολλανδία μιλούσαν Γαλλικά! Έβαλε μέσον και τη φιλόλογο –παλιά συμμαθήτρια– και όλα μέλι-γάλα! Τα είχε κάτι τέτοια... Όταν της κολλούσε κάτι στο μυαλό, δύσκολα το ξεριζώνες! Δεν της περνούσε από τον νου ότι η αδελφούλα της δεν θα έπαιρνε μαζί της την Υπάτη ούτε στον αιώνα τον άπαντα. Τσάμπα τα χρήματα για τα «καγιέ ντε...» και «λιβρ...» που είχε δώσει ο δόλιος ο Γιώργος κρυφά από τη γυναίκα του! Ο Γιώργος, που η Υπάτη νόμιζε πως δεν τη χωνεύει, ο Γιώργος, που δεν πήγαινε για μπάνιο στο σπίτι του για να μην τον ανταμώσει... Αν το μάθαινε η Ζανούδα, θα έκανε αμέσως τους συμφεροντολογικούς υπολογισμούς της...

– Ξέρεις, βρε, πόσες πάστες ή καλύτερα, πόσα παστάκια θα μπορούσα να αγοράσω μ' αυτά τα χαμένα χρήματα; Στο Παρίσι, βρε, θα πήγαινα... κάτω από τον πύργο του Άιφελ θα έτρωγα τα γλυκάκια μου!

Γυρνώντας από το Πρώτο με τα Γαλλικά, η Υπάτη κατέβαινε από το λεωφορείο μια στάση πιο μπροστά... Στο στρατόπεδο! Ήθελε να φλερτάρει το κοριτσάκι, να χαρεί κάπως, να της δώσουν κι αυτής λίγο περισσότερη προσοχή!

Ομολογουμένως της έδωσαν αρκετή!

Άγγιξαν ψυχή και σώμα...

Τον πρώτο που γνώρισε τον έφερε στο σπίτι της γιαγιάς της και για να μην ακούγεται το τριξίμο από τα ράντζα, έριξε τα αφρολέξ στο πάτωμα! Από τότε προσπαθούσε να κάνει όνειρα για το πώς θα είναι όταν σηκωθεί, όταν ανοίξει το δικό της σπίτι, όταν θα καλεί για φαγητό την Δόμνα και τα εξαδέρφια της στο δικό της χώρο...

Ποιό το εύρος των ονείρων; Τα όνειρα που κάνουμε οι περισσότεροι, τα όνειρα που περιμένουμε να πάρουν σάρκα και οστά, να σταθούν στα πόδια τους και να περπατήσουν...

Τα όνειρα που μας απογοητεύουν, αυτά τα οποία δεν μας αφήνουν να απαγκιστρωθούμε από τη νοσηρή πραγματικότητα της καθημερινότητας τα έδιωχνε μονομιάς.

Μια ημέρα τα παράτησε και δεν γύρισε πίσω.

Δεν είχε κι άδικο!

Ποιός την περίμενε στο παραγκόσπιτο;

Τη σπίτωσε ένας αξιωματικός της χούντας, πουλώντας της αρχικά αγάπες και έρωτες...

Μια στάση νωρίτερα...

Δεν την περίμενε και κανείς...

Ο χρόνος γι' αυτήν κυλούσε αργά και βασανιστικά!

Δεν ήταν σύμμαχος της...

Οι θείες της πήγαν στο σπίτι για να καθαρίσουν... Η μια θα καθάριζε δηλαδή και η άλλη θα παρατηρούσε, αν καθάρισθηκαν σωστά οι γωνίες! Βρήκαν τα στρώματα στο πάτωμα, ανακατεμένα και ιδρωμένα τα λουλουδάτα ξεθωριασμένα σεντόνια και τρίχες από τα λαμπερά μαλλιά της Υπάτης πάνω στο παγωμένο τσιμενταρισμένο πάτωμα. Είχε φύγει.... Έξοδος! Τα κοκκαλάκια από τα μακριά μαύρα μαλλιά της ήταν ριγμένα κατάχαμα. Το ένα ήταν σπασμένο σε δύο κομμάτια...

Η Δόμνα άρχισε να κλαίει βουβά... Κατάλαβε την «πάλη» που είχε προηγηθεί! Τα καταγάλανα μάτια της μίκρυναν. Η Ζάνα δεν μιλούσε...

– Τί θα κάνουμε τώρα; Πώς θα βρούμε τη μικρή; Τί θα πούμε στη μάνα της; Πού να έχει πάει το παιδί, Θεέ μου!

– Τίποτα δεν θα πούμε. Μπορεί και να γυρίσει... Μην γίνεσαι υπερβολική, δεν είναι και δικό μας παιδί! Το Σουλάκι το άφησε και τρέχει στα εξωτερικά... Ας μην την άφηνε... Λίγα έχω κι εγώ στο κεφάλι μου; Πού το άφησε η αναίσθητη το παιδί της; Κι εμείς θέλαμε να πάμε έξω με σκοπό να κάνουμε μια δραχμή, αλλά μείναμε πίσω για τα παιδιά μας... Κάτσαμε στην Κηπούπολη και χαρικώνουμε το βρακί μας! Δεν χαλάσαμε την οικογένεια μας... Μέχρι την Ελευθερούπολη δεν μπορούμε να πάμε για ν' αλλάξουμε λιγάκι τον αέρα μας! Σταμάτα πια...

– Αδερφή μπορεί να πάθει κάτι κακό! Πρέπει να τα πούμε στη Σούλα μας!

– Άντε να τη βρεις, κι όταν τη βρεις –οταν λέω– πρόσεξε με καλά, να στείλεις κι από εμένα χαιρετίσματα! Αυτή τώρα θα κάθεται με το τσιγαράκι της και το καφεδάκι της και θα

σκέφτεται το μέλλον της! Το μέλλον της κόρης της δεν νομίζω να την καίει και ιδιαίτερα, Δόμνα μου!

– Τί θα πει ο κόσμος;

– Δεν πάει να πει ότι θέλει, αυτός με δίνει και τρώω; Ο Γιώργος μου να είναι καλά! Πήγαινε να καθαρίσεις και τον καμπινέ της. Ο λεγάμενος χθες θα είχε μεγάλα κέφια φαίνεται! Δημιούργησε ο μαμκιόρης... Θα μαζευτούν μύγες... Ένα πράμα σαν φτυάρι έκανε ο αθεόφοβος... Κάτσε να φωνάξω και το Νιτσάκι να το δει, να γελάσουμε λιγάκι... Θα της πω να φέρει και τη φωτογραφική μηχανή του άντρα της για να κρατήσουμε τη στιγμή! Να το δείξω και στον Γιώργο μου για να γελάσει λιγάκι το χειλάκι του! Μου μαύρισες την καρδιά με τις ξένες έγνοιες... Αφήσαμε τη δουλειά μας και πιάσαμε το κωλιά μας, που λέει και η κουμπάρα μου!

– Τελικά τί θα γίνει; Θα πάω να καθαρίσω;

– Θα πάει ο Γιώργος αργότερα... Ψήσε μου ένα καφεδάκι!

Η ετερότητα δεν πρέπει απλώς να είναι αποδεκτή από τους περισσότερους αλλά και επιδιωκτέα μερικές φορές. Το να προσπαθούμε ν' αλλάξουμε τους άλλους και να τους αναγκάσουμε ουσιαστικά να προσεγγίζουν τα δικά μας μέτρα δεν έχει κανένα νόημα. Οι άνθρωποι αλλάζουν από τις συνθήκες... Κι οι συνθήκες είναι διαφορετικές για τον καθένα... Το αποτέλεσμα της προσπάθειάς μας θα είναι μια ψεύτικη συμπεριφορά του απέναντι, προερχόμενη από τον καταναγκασμό του δυνατού και την αδυναμία του ανίσχυρου. Μόλις ο αδύναμος αισθανθεί λιγάκι δυνατός, θ' αποτινάξει τα δεσμά της υποχώρησης και θα επανέλθει στην προτέρα κατάσταση! Διαφορετικός βέβαια! Άθελα μας του δημιουργήσαμε συνθήκες που δεν επέλεξε... Στο παρόν στάδιο ίσως ν' απέχει και περισσότερο από τα θέλω μας... Ματαιότητα η προσπάθεια του καπελώματος της συμπεριφοράς... Ματαιότητα οι ελπίδες που μοιράζουν τα «θέλω» μας...

Οι δικές μας –και οι τρεις– δεν έμοιαζαν σχεδόν σε τίποτα, ούτε καν στην εξωτερική τους εμφάνιση...

Η μία κομψή, φινετσάτη και με καταγάλανα μάτια... Η γυναίκα που απολάμβανε την απλόχερη αποδοχή της μεγάλης επαρχιακής πόλης! Έπαιζε πάντα στην έδρα της με

μοναδικό σκοπό τη νίκη... Δεν τη σκότιζε και πολύ η παραμονή της στη δεύτερη εθνική... Σ' αυτήν θα έκλινε την «επιτυχημένη» πορεία της! Τα λαμπερά φώτα της υψηλότερης κατηγορίας θα την ανάγκαζαν να κάνει ουσιαστικότερες υποχωρήσεις... Έτσι πίστευε και έτσι έπραττε το Δομνάκι!

Η άλλη παχουλή, με κοντό αγοράε μαλλί και μικρά κατάμαυρα μάτια... Σωστές γυαλιστερές ελιές καλαμών... Είχε την αποδοχή του εαυτού της, την αποδοχή που περνούσε με στρατιωτικό παράγγελμα στα μέλη της οικογένειάς της! Απείχε από κάθε μορφή διεκδίκησης! Δεν δραστηριοποιούνταν πουθενά... Μετεξέλιξε το τίποτα σε φιλοσοφική θεωρία... Έδωσε άλλη διάσταση στον νιχιλισμό... Η θετική πλευρά «του τίποτα», η οποία κάνει τον άνθρωπο χαρούμενο... Δημιουργός του μηδενισμού της καλοπέρασης και της απόλαυσης, το Ζανάκι του Γιώργου!

Κι η τρίτη ήταν η προσωποποίηση της αλλαγής και της μετάλλαξης... Ήθελε να εντυπωσιάζει και γι' αυτό κάθε φορά που τη συναντούσες, αν ήθελες βέβαια να σε συμπαθήσει, θα έπρεπε να κάνεις πως δεν την αναγνωρίζεις! Τότε χαριεντιζόταν μαζί σου... Οπαδός και χτίστης της καριέρας... Ο άνθρωπος που θα έπαιζε στο εξωτερικό με οποιοδήποτε τίμημα!

Ο παρατηρητής του μέλλοντος αποφάνθηκε: «Οι καριερίστριες δεν μεγαλώνουν τα παιδιά τους...»

